

UN JAF CU CREIER

CONTINUAREA ROMANULUI
TRENUL CĂTRE LOCURILE IMPOSIBILE

P. G. BELL

Ilustrații de Matt Sharack

Traducere din limba engleză de
Adriana Bădescu

LITERA

București
2020

NUMĂRĂTOAREA INVERȘĂ

Suzy stătea la masa din bucătărie, prea emoționată și prea agitată ca să poată înghiți vreo îmbucătură. Jucându-se cu mâncarea prin farfurie, mai aruncă o privire la ceas, a nu știu câta oară în acea seară. Spre surprinderea ei, era deja șapte fără cinci. Mai rămăseseră doar cinci minute.

– ... și de aceea am hotărât să trimit școlii un e-mail, spuse mama ei, care era așezată alături, cu o bucată de broccoli înfiptă în furculiță și tot împungând aerul cu ea în timp ce vorbea. N-am mai văzut niciodată un asemenea comportament! Și, unde mai pui, din partea unui profesor!

– Hmm! exclamă tatăl lui Suzy, înclinând din cap înțelegător.

Avea gura plină de mâncare, iar farfuria îi era deja aproape goală.

– Să se poarte așa cu Suzy! continuă mama ei. E persecutare în toată regula! Și exact asta o să le spun!

– Mama, te rog, las-o baltă! gemu Suzy.

– Ba n-o las deloc! ripostă mama, agitând bucata de broccoli. Și nici tu n-ar trebui s-o lași. Trebuie să te impui în fața unor asemenea oameni. Altfel, te vor călca în picioare.

Cuvintele *asemenea oameni* îl desemnau, în acest caz, pe domnul Marchwood, profesorul de fizică de la școala unde învăța Suzy.

Fizica era pasiunea ei și era cea mai fericită atunci când o folosea pentru a descifra întregul potențial al lumii înconjurătoare. În ultima vreme însă, constatase că lumea era mult mai stranie decât și-ar fi închipuit ea. În consecință, temele sale la fizică începuseră să capete o tentă mai creativă. Domnul Marchwood nu era prea încântat de această nouă evoluție și o chemase pe Suzy la „o mică discuție“. O invitase însă și pe mama ei, care venise obosită și irascibilă după o gardă lungă la serviciul său de la spital. Asta fusese, probabil, prima lui greșeală, își spuse Suzy.

– Nu înțeleg ce se întâmplă cu activitatea ta, Suzy, începu el, proptindu-și coatele pe catedră.

Biroul lui, înghesuit într-un colț al anexei laboratorului, mirosea a clei și a formaldehidă, iar ea încerca din răspuțeri să respire doar pe gură.

– Întotdeauna te-ai descurcat perfect, continuă domnul Marchwood, dar în acest semestru parcă ai luat-o razna complet. Sunt foarte dezamăgit de tine.

Rostise apăsător ultimele cuvinte. Suzy însă îl privi netulburată.

– Dar calculele mele sunt corecte, domnule profesor, răspunse ea. Le-am verificat de două ori.

– N-are importanță dacă sunt corecte sau nu, atunci când conceptele pe care încerci să le calculezi sunt complet greșite. Și prin *greșite*, vreau să spun *imposibile*.

Mama ei se uită când la unul, când la celălalt nedumerită.

– Scuzați-mă, domnule Marchwood, dar nu înțeleg bine la ce vă referiți.

– Mă refer la faptul că nu poți măsura viteza unei mașini în mișcare, dacă la jumătatea problemei schimbi pe nepusă masă direcția forței gravitaționale. Nu așa funcționează gravitația.

– Și dacă ar funcționa așa? ripostase Suzy.

– Dar nu se poate. E imposibil, răspunse domnul Marchwood, care începuse să se înroșească la față. Așa cum e imposibil și să reduci la zero timpul necesar deplasării oprind timpul în loc. E absurd!

– Dar răspunsurile mele sunt greșite? întrebă Suzy, pe un ton cât se poate de calm.

Era clar că profesorul nu avea de gând să răspundă, iar atunci interveni mama ei:

– Ei bine, domnule profesor? Mi se pare o întrebare legitimă. Sunt răspunsurile greșite sau nu?

Fața lui se înroși mai mult. Apoi, printre dinți, aproape scrâșnit, spuse:

– De fapt, nu, calculele par să fie cât se poate de corecte, dar...

– Și atunci, care-i problema? insistă mama lui Suzy, dacă răspunsurile ei nu sunt greșite, pentru ce ne-ai chemat aici?

– Fiindcă... fiindcă..., bâigui domnul Marchwood în vreme ce obrații lui treceau de la roșu la vinețiu, iar broboane mari de sudoare îi apăruă pe frunte. Fiindcă nu a rezolvat exercițiul *așa cum trebuie*.

– Ba da, domnule profesor, intervenise Suzy. Doar că am încercat să găsesc un mod de rezolvare mai bun. N-ar fi mai ușor dacă gravitația n-ar încetini înaintarea mașinii? Sau dacă am ajunge acolo unde dorim în aceeași clipă în care pornim la drum?

– Nu! explodează el. Adică, da, sigur că ar fi mai ușor. Dar fizica are legile ei! Și nu le poți încălca!

– Dar nu le încalc. Doar le rearanjez puțin. E mai amuzant așa.

În clipa aceea, ochiul drept al domnului Marchwood începu să se zbată, iar Suzy și mama ei plecară, după ce stabiliseră de comun acord ca, pe viitor, Suzy să se amuze cu orice altceva, mai puțin cu fizica.

Ea se uită din nou la ceas. Încă trei minute.

De fapt, nu-l putea învinovăți pe domnul Marchwood fiindcă se înfuriase, știa că nu e deloc plăcut să-ți fie contestat modul perfect rațional de a privi lumea. La urma urmei, exact asta i se întâmplase ei în urmă cu două luni, când se trezise în miez de noapte și găsisese un trol construind o cale ferată prin casa ei. Șinele de tren erau o

scurtătură pentru Expresul Poștal Imposibil – un tren de mare viteză care transporta colete în Uniunea Locurilor Imposibile – tărâmurii fantastice guvernate doar într-o măsură infimă de legile lumii normale, așa cum constata-se ea pe propria-i piele. Existența trenului o stupefiasse la început, dar pe măsură ce călătorise la bordul lui, din deșertul înghețat al Pustiului Crepuscular, până în hăurile bântuite ale Strâmtorii de Topaz și mai departe, până în centrul Lunii, învățase să nu mai fie extrem de surprinsă. Legile fizicii nu erau *greșite*, nici pe departe. De fapt le permiseseră ei și echipajului care deservea trenul să scape dintr-un dezastru (ca să nu mai amintim de o întreagă armată de statui vii). Și totuși, legile fizicii nu constituiau răspunsul clar la toate întrebările vieții, așa cum crezuse ea până atunci.

Iată de ce și-ar fi dorit ca domnul Marchwood să dea dovadă de puțin mai multă imaginație. Era sigură că, dacă ar fi făcut-o, amândoi ar fi fost mult mai mulțumiți.

– Îi voi trimite directoarei un e-mail imediat ce terminăm de mâncat, decise mama lui Suzy, ducându-și în sfârșit la gură bucățița de broccoli din furculiță. Trebuie să impună un dram de ordine!

– Te rog, mamă! insistă Suzy. Nu vei face decât s-o enervezi.

Tatăl ei înghiți ultimul duminic, împinse farfuria într-o parte și începu să bată darabana cu degetele pe masă. Suzy știa ce înseamnă asta: că avea să încerce s-o calmeze pe mama. Într-o zi bună, izbutea s-o facă fără măcar ca ea să-și dea seama. Într-o zi nu chiar atât de

bună însă, tot ce reușea era să înrăutățească situația. Așa că Suzy se pregăti sufletește pentru scenariul pesimist.

– Cred că cel mai important lucru pe care trebuie să-l știm este cum se simte Suzy în privința asta, încep eu și apoi își întoarse privirea spre ea. Suzy, cum te simți tu în privința asta?

– Sunt bine, tată. Serios.

Încă două minute!

El încuviință, dorind să arate că o asculta și o înțelegea.

– Și ne-ai spune dacă ai avea o problemă la școală care te-ar îngrijora, nu-i așa?

– Știi bine că da, răspunse Suzy, bucuroasă că nu trebuie să mintă.

Lucrul care o îngrijora pe ea nu avea nicio legătură cu școala.

– Ba sigur că o îngrijorează, ripostă mama. Nu vezi cât de cu capu-n nori a fost în ultima vreme? Uite, abia dacă a mâncat ceva!

Și privi acuzator spre farfuria lui Suzy, de parcă mâncarea ar fi jucat un rol evident în toată situația. Suzy înfipse furculița într-o bucățică de pui, gata s-o mănânce, dar mintea nu-i stătea decât la minutele care se scurgeau, așa că nici nu-i simți gustul.

Căci astăzi, după două luni de așteptări și speranțe, avea să se întoarcă în Uniunea Locurilor Imposibile. Și, așa cum scria în invitația cu chenar auriu pe care o ascunsese în dormitorul ei, trebuia să fie „gata pentru preluare” la ora șapte fix. Habar n-avea cine urma s-o preia și nici cum se va întâmpla, dar abia aștepta să afle.

Un minut!

Era atât de emoționată, încât mâinile începură să-i tremure, așa că puse furculița înapoi pe masă. Din fericire, mama ei era prea ocupată ca să observe.

– Fizica a fost întotdeauna materia preferată a lui Suzy, continuă ea. Și atunci, de ce a luat note tot mai mici în ultimele luni? Niciuna dintre celelalte materii n-a fost afectată. Refuz să cred că asta-i o coincidență!

Tata continua să bată darabana cu degetele pe masă.

– Poate că are nevoie de un debușeu creativ. Așa e, draga mea? Întrebă el, întorcându-se spre Suzy. Te simți îngrădită la școală?

– Poftim? Întrebă ea, fără să fie atentă. Mda, sigur. Probabil.

Treizeci de secunde...

– Uite, vezi?! exclamă tata. Ți-am zis eu că nu trebuia s-o lăsăm să renunțe la lecțiile de vioară!

– Dar vecinii s-au mutat în Gdansk ca să scape de vioara ei! se rătoi mama. Și oricum, avea șase ani atunci. Acum are unsprezece.

Zece, nouă, opt...

Mama luă cu furculița o altă bucată de broccoli și adăugă:

– Îți spun eu, Calum. Știu că sună nebunește, dar se întâmplă ceva bizar. Așa simt.

Tata deschise gura să răspundă, însă nu-i ieși altceva decât un căscat adânc. Fără un cuvânt, se prăbuși cu capul pe masă, adormit-tun. Suzy și mama ei icniră la unison, surprinse, dar în vreme ce ea sări în picioare, mama

începu să se clatine pe scaun. Furculița îi căzu din mână, iar Suzy abia apucă să-i tragă farfuria din față înainte ca și ea să cadă cu capul pe masă. După câteva secunde, ambii părinți sforăiau duși.

– Măi să fie! exclamă ea. Ce rapid a fost!

– Ți-a plăcut, ei? răsună o voce morocănoasă în spatele ei. Ne-am perfecționat vrăjile de somn. Le-am accelerat nițel.

Suzy se întoarce în clipa în care o mică arătare maro, bondoacă, intra în bucătărie venind dinspre hol. Avea urechi mari, ca de liliac, un nas enorm și era îmbrăcat într-o salopetă șleampătă. Creatura se opri în fața lui Suzy și se uită în sus, la ea.

– Ai fost mereu așa 'naltă or' mai creșuși nițel?

Cu un zâmbet larg, Suzy luă făptura în brațe.

– Fletch! exclamă ea ridicându-l de pe podea și strângându-l la piept. Mi-a fost dor de tine!

– Dă-te de pe mine! bombăni el, dar nu făcu niciun efort să se desprindă din îmbrățișare. Toți oamenii sunt așa de pupăcioși? întrebă apoi, când ea îl lăsa în sfârșit jos.

– Numai atunci când ne bucurăm să revedem pe cineva.

– Bah! Uite, d-aia-mi pare bine că sunt troll! pufni el. Ești gata?

– Aproape, răspuse Suzy. Trebuie doar să mă schimb.

– Păi, grăbește-te, atunci! Nu putem să-ntârziem.

După câțiva pași spre ușă, ea ezită, cuprinsă de un ușor sentiment de vinovăție.

– Da' ce faci acolo? întrebă Fletch, văzând-o că se întoarce în fugă la masă.

– Să-mi iau la revedere, spuse Suzy și sărută rapid mai întâi fruntea mamei și apoi pe cea a tatei. Știu că nu vor păți nimic, dar nu mi se pare drept să-i las așa, pur și simplu.

– Păi, io nu-i iau cu noi! ripostă Fletch înfruptându-se cu un copan de pui din farfuria mamei. O să-i trezesc imediat ce ne-om întoarce. Acu', hai, dă-i zor! Nu se-ntâmplă-n fiecare zi să fim invitați la o recepție regală. Și nu vreau s-o las pe Maiestatea Sa s-aștepte.

Era suficient pentru a readuce zâmbetul pe fața lui Suzy, așa că imediat o zbughi din bucătărie.

Avea rucsacul gata pregătit, ascuns sub pat. Îl scoase și-i verifică încă o dată, rapid, conținutul. Avea în el o sticlă cu apă, un carnețel și un pix, plus o mică trusă de prim-ajutor. Și, cel mai important, avea o carte mare, legată în piele de un roșu stacojiu.

Coperta era zgâriată și înțepată, brăzdată de câteva tăieturi adânci, însă titlul, scris cu litere aurii, în relief, se putea citi încă ușor: *Cunoașterea: Manual cu instrucțiuni pentru agenții Serviciilor Poștale Imposibile*. Scoase volumul și îl deschise la dedicația scrisă de mână pe pagina de titlu:

Dragă Suzy,

Nimeni nu a devenit vreodată agent poștal fără să fi avut la îndemână un exemplar din Cunoașterea și de aceea ți-l trimit acum pe al meu. Învață-i și respectă-i cuvintele, iar ele nu te vor dezamăgi niciodată. În plus, cartea e suficient de groasă pentru a-ți servi drept pavăză împotriva arcașilor thrippieni furioși (dacă te întrebai de ce arată coperta așa). Pe curând!

Cu drag,
Wilmot

Ca de fiecare dată, Suzy zâmbi citind dedicația. La fel ca Fletch, Wilmot era tot trol. Și totodată era șeful ei – dirigintele Expresului Poștal Imposibil – și cel mai bun prieten pe care-l avea; în ultimele două luni, îi fusese foarte dor de el. La fel ca întreaga sa corespondență cu Locurile Imposibile, cartea apăruse ca prin minune în pragul ușii ei într-o dimineață, sosită probabil prin magie de la distanță. Știa că n-ar fi putut fi livrată personal, dat fiind că Expresul nu mai funcționa. Însă acest lucru avea să se schimbe în curând...

Răsfoi manualul până când găsi invitația, între paginile de la mijloc. Era tipărită pe hârtie groasă, crem, iar textul era scris cu litere caligrafice, bogat ornamentate:

*Maiestatea Sa Trolanică,
regele Amylum al III-lea,
suveranul întregului Teritoriu Trolan,
vă invită cordial la lansarea
Expresului Poștal Imposibil,
la Peronul 100 din Gara Terminus.
Ținută de ceremonie obligatorie*

Puse invitația și cartea în rucsac și dădu fuga la dulap, deschizând larg ambele uși. Scotoci printre jachetele de iarnă, puloverele și pantofii care îl umpleau, căutând umerașul secret, agățat într-un cui în partea din spate. Îl găsi și scoase uniforma din postav roșu și brocart auriu strălucitor. Culese o scamă de pe mâneca jachetei și își trecu degetul peste literele insignei prinse la rever:

EXPRESUL POȘTAL IMPOSIBIL AGENT POȘTAL ADJUNCT

Își schimbă hainele în viteză și zăbovi o clipă ca să savureze plăcerea de a purta în sfârșit uniforma poștală oficială. Se simțea foarte bine în ea, uniforma era alcătuită din pantaloni negri cu vipușcă aurie, cămașă albă, vestă roșie și jachetă lungă până la genunchi, roșie și ea. Jacheta avea aceleași fireturi aurii ca pantalonii, nasturi mari, rotunzi, tot aurii, pe care era imprimată în relief emblema Serviciilor Poștale Imposibile, și buzunare încăpătoare. Mai avea o șapcă roșie cu vârful negru și ghetete negre. După ce se gândi o clipă, Suzy lăsă ghetetele în dulap și încălță în locul lor tenișii, care erau tot negri. Erau mai confortabili decât ghetetele și, în ultima ei vizită în Locurile imposibile, avusese mult de alergat, în general pentru a-și salva viața, așa că i se păru o idee bună să-i ia.

Cu siguranță, e mai bine așa decât în pijama și papuci de casă, își spuse ea, privind-se în oglindă.

Abia dacă-și legase șireturile, când răsună o bătaie în ușă și Fletch intră fără să mai aștepte vreo invitație.

– Ești gata să mergem și să fii agent poștal? întrebă el.

Suzy își puse rucsacul pe un umăr și îl gratulă cu un zâmbet până la urechi.

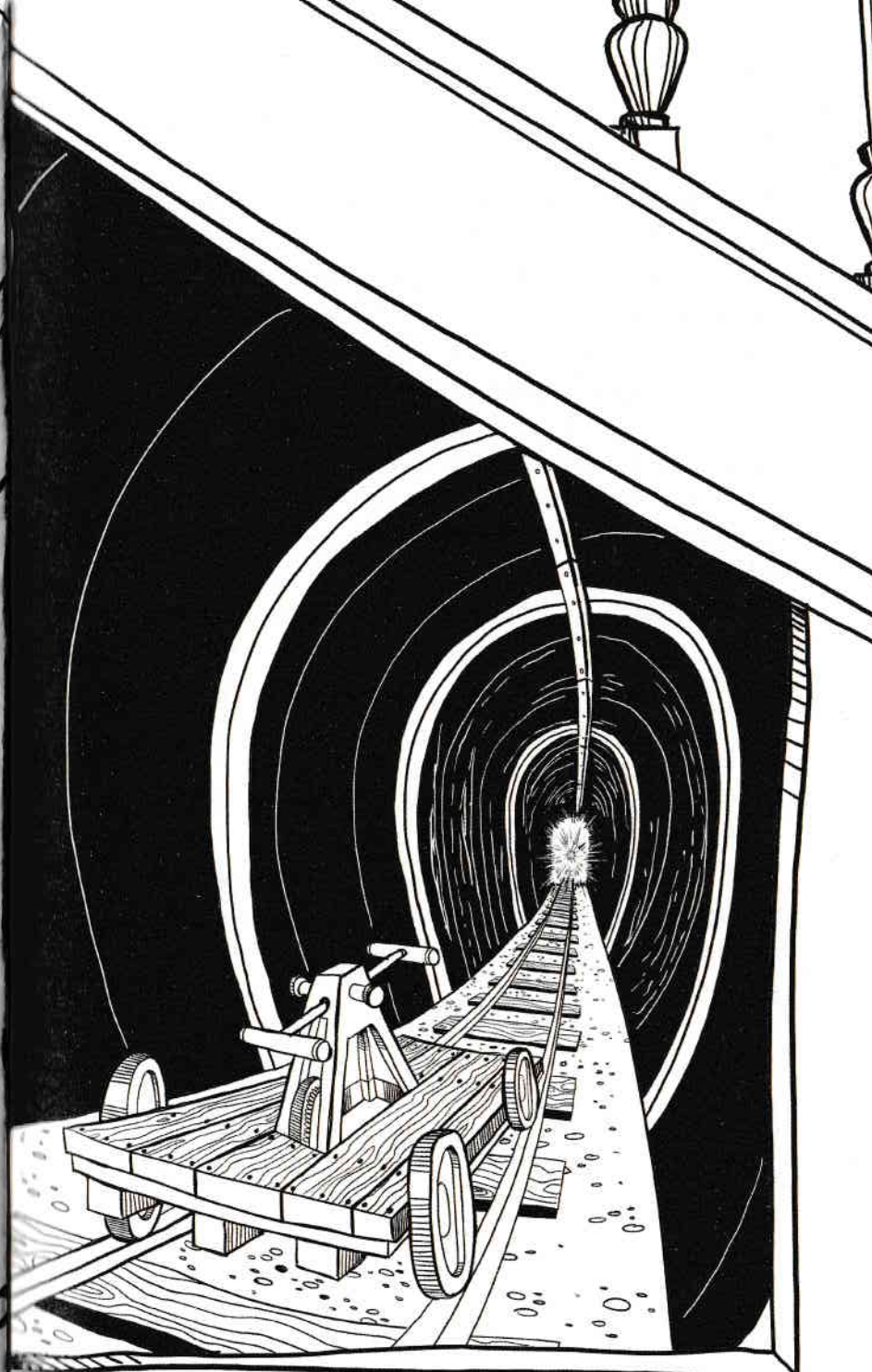
– Categoric!

Se simțea străbătută de emoție și nerăbdare în timp ce-l urmă pe trepte în jos, apoi pe hol și spre... dulapul de sub scară.

– Să mergem! o îndemnă Fletch.

– Cum adică, acolo? întrebă ea, mirată.

Dulapul era mic și ticsit de materiale pentru curățenie și de pânze de păianjen. Sau cel puțin așa *fusesse*, fiindcă atunci când Fletch deschise ușa, văzu un spațiu întunecat și gol, mare cât sala de festivități de la școala ei. Era luminat de o lampă așezată pe o drezină de modă veche – o simplă platformă dreptunghiulară pe roți, acționată de o manetă în formă de T montată în mijloc, pe care trebuia s-o apeși în sus și-n jos; șinele de sub roțile drezinei înaintau spre gura întunecată a unui tunel.

– Am făcut câteva ajustări, îi spuse Fletch, apropiindu-se de drezină. Știi tu cum e.

Ca inginer interdimensional al căilor ferate trolane, era de datoria lui să monteze noi șine de tren, atunci când era nevoie de ele. Uneori asta însemna să le înghesuie – pe ele și trenurile respective – în spații prin care n-ar fi trebuit să treacă în mod normal. În asemenea cazuri, era necesară o anume modificare a dimensiunilor locale.

Totul era posibil grație fizicuzei – bizara combinație de știință și magie pe care se bazează cea mai mare parte a tehnologiilor trolilor.

– De data asta, cel puțin, n-ai ocupat tot holul, îi spuse ea, urcând în drezină alături de el.

– Ei, mda, răspunse Fletch, încerc să fiu mai discret.

Eliberă frâna și platforma începu să ruleze spre intrarea în tunel.

– Următoarea oprire, Orașul Trolilor! anunță el, făcându-i șmecherește cu ochiul.

Suzy tremura de emoție, de la cozorocul șepcii, până în vârful pantofilor sport. După două luni, iată că, în sfârșit, se întorcea în Uniunea Locurilor Imposibile. Expresul și prietenii ei o așteptau.

2

GARA TERMINUS

Vântul rece șuiera prin beznă tunelului, fluturându-i părul și făcând-o să lăcrimeze.

Nu era deloc ușor să menții drezină în mișcare. Suzy și Fletch stăteau la cele două capete ale platformei dreptunghiulare, unul în fața celuilalt, având între ei maneta. Suzy stătea cu spatele spre sensul de mers, dar se uita mereu peste umăr, ca să vadă încotro se îndreptau.

– Haide! strigă Fletch pentru a acoperi vuietul din tunel. Trage mai cu inimă!

– Trag! strigă și Suzy drept răspuns.

De câte ori apăsa el partea lui de manetă, capătul dinspre ea se înălța, astfel că era nevoită să-și ridice complet tălpile de la podea și să se lase cu toată greutatea pe manetă, ca s-o coboare la loc. Era greu, însă își dădea